

2014. július 31. - **A Magyar Szocialista Párt július 19-én tartotta rendkívüli tisztújító kongresszusát Budapesten, amelynek fő témája volt a párt megújulása.**

Ha választ akarnak arra a kérdésre, hogy milyen legyen a párt azután hogy 2010-ben kibukott a hatalomból, és hogy azóta is süllyed, főképpen hogy milyen legyen annak érdekében, hogy leválthassa a Fideszt a kormányhatalomból — nagyon könnyű a válasz: olyan legyen, és ha teheti, még jobb is legyen mint a Fidesz. Csak akkor lesz esélye. Ehhez persze ismerniük kellene a történelmet, a valót, nem a marxistát, meg a liberalistát.

A Fidesz nem valamiféle ideológiailag kábult egzaltált fiatalok mozgalmából indult, hanem a politika iránt tudományosan is érdeklődő ifjakkból, nagyjában egy fészekalja csoportból, akik már készülődtek a változásra, ami már benne volt a levegőben. Mire eljött a változás ideje, már politikai ambícióik is voltak. Kézenfekvő volt a parlamenti demokrácia és a piacorientált kapitalizmus elfogadása. Jobban megismerve a bukott államszocializmus helyébe lépő piacorientált kapitalizmust, azt is észlelték, hogy nemcsak a vasfüggönytől keletre történt jelentős változás, hanem attól nyugatra is. Mire a magyar változásra megérett a helyzet, nyugaton már lezajlott – pénzügyi válságok során – a gazdasági és politikai rendszerben a jóléti rendszer felszámolása. Az addig csodált és példaképnek tekintett Egyesült Államok ránehezedett Európára, és annak nyomatékával gyarmatosítóként jelent meg a kommunizmustól felszabadult keleti fele Európában. Lehet hogy a Fideszben ezt nem így fogalmazzák meg, de amit tesznek, annak fő iránya védekezés jellegű idegen gazdasági hódítás ellenében.

A Fidesz ezek után nem választott magának abból az ideológiai kínálatból, divatos izmusokból, amiket a kétszázéves liberalista politikai doktrína elismer demokratikusnak, tehát legálisnak. Reális talajra lépett, ami nem más, mint az ország és annak népe. Országnak és népének élnie kell. A megélhetéshez nem pártelméletre, ideológiai elkötelezettségre van szükség, hanem gazdálkodási elméletre és család, község, ország érvényesülése iránti elkötelezettségre. Nem kellett ehhez ideológiai ködevés, a feladat gyakorlati és gazdasági, ehhez kellett a politikát kialakítani. Ezért kellett elvetni a liberalista külsőséget.

Az a körülmény, hogy ez a törekvés korábbi magyar történelmi példákat követ, nem feltétlenül a múlt felélesztési kísérlete – mint ahogy vádolják a kormányt –, sokkal inkább a történelmi helyzet megismétlődése. Magyarország békeidőben mindig tudott gyarapodni, idegen tarolások után reformkorszakok jöttek. A Fidesz ellenfelei Gömbös Gyulát emlegetik, pedig a lényeg akkor is az állam országvédő, nemzetvédő szerepének erősítése és a nemzeti elkötelezettség volt. Mindig jogos a reform, amikor egy rendszer megmerevedik, kőfalakat emel a szükséges változások elé. Most a liberalizmus merevedett meg. Annak védelmére rendelték kiállni az internacionalista pártokat. Ebbe bukott bele most az MSZP.

Az új elnök ígéretei

A Magyar Nemzet közli a kongresszus másnapján:

– Az MSZP önállósága mellett állt ki a megosztott baloldalon Tóbiás József, akit szombaton választottak meg a szocialisták új elnökének. Forrásaink szerint világosan látszik, hogy a liberális irányvonal felé nyitó Deák Ferenc Kör, illetve a Mesterházy Attilát korábban hangosan támadók nagyrészt elvéreztek a kongresszuson, és nem kaptak helyet a pártvezetésben. Lapunknak többen is jelezték, a kongresszusi küldötteken érződött a váltópárti szerep igen távol kerülése miatt érzett elkeseredettség.

Tóbiás József a SYMA-csarnokban tartott rendezvény sajtónyilvános részén felszólalva hangsúlyozta, már ellenzékben azon dolgoznak, hogy jobbá tegyék az országot. Az MSZP példamutatásával a szabadság, az egyenlőség és a szolidaritás értékeit kívánja képviselni – fejtette ki, hozzátéve: – egy erős baloldali párt és nem egy „szivárványkoalíció” létrehozására kapott mandátumot. – A szélkakas politikája ugyanis csak rombol – mondta az új pártelnök, aki „hirtelen kanyarok és ötletparádé” nélküli pártvezetést ígért. Közölte, céljuk egy erős Magyarország megteremtése, mindig is ez volt, a jövőben is ezért kívánnak tenni. Tóbiás József kijelentette, hogy jelen pillanatban a legfontosabb politikai céljuk az elmúlt négy évben jószerével megszűnt jog- és létbiztonság megteremtése, az egyenlőségen alapuló tömegdemokrácia.

– Olyan Magyarországot építenek – mondta –, ahol minden ember azonos méltósággal és egyenlő jogokkal rendelkezik. Hozzátette: „a Fidesz uralma után” újdonságként fog hatni a jogegyenlőség megteremtése. Tóbiás József szerint nincs jogbiztonság létbiztonság nélkül, mindenkinek joga van a szociális biztonsághoz. Azért akarják az egyenlőséget, mert erős Magyarországot akarnak – fejtette ki.

A politikus a megfogalmazott célok érdekében új társadalmi szerződés létrehozását ajánlotta Magyarország polgárainak. Elmondása alapján ez a szerződés az egyenlőség eszményéből fakad, része a szabadság, a hazafiság, valamint a szolidaritás, és így szolgálhatja az ország felemelkedését, a szegénység visszaszorítását. Hozzátette: a szerződés tartalmának részleteit a következő két évben az állampolgárok maguk formálhatják.

Az MSZP új vezetője beszédében hivatkozott Ferenc pápára, aki szerinte – hasonlóan a szocialista párthoz – bátran és nyíltan küzd a szegénység, a szolidaritás hiánya, a megkülönböztetés ellen.

Tóbiás beszédében kitért a Fideszre is, amely szerinte csak saját magát szeretné erősnek tudni, míg az országot gyengének kívánja, mert „azt könnyű uralni”. Beszélt arról is, hogy nyugodtan, méltósággal kívánnak politizálni, és vissza kívánják adni választóiknak a „patrióta hitet”. Ez azt jelenti, hogy „helyünk van a nemzetben” – mondta, majd kiemelte: „nem dohánytrafikokra aggatott cégérektől lesz nemzeti az ország, hanem a közös országépítő munkánk nyomán leszünk büszke, európai nép”. Hangsúlyozta továbbá, hogy az erős Magyarorszáért az egyenlőség eszményéből kiinduló tömegdemokráciát kell építeniük. „Ez a mi munkánk; és nem is kevés” – zárta beszédét József Attila sorait idézve.

A programbeszédben említett jogbiztonság, létbiztonság, jogegyenlőség, a szegénység visszaszorítása mind olyan dolog, ami szükséges egy állam működéséhez, de ezeket hangoztatni egy bukott párt újjáteremtési programjaként aligha lesz meggyőző olyan országban, ahol nyoma sincs az említett szükségletek hiánya miatti elkeseredettségnek. A szegénység visszaszorítása lehet az a terület, ahol nagy hiányosság van, de ez már előbb is eszükbe juthatott volna, például azokban a négyéves kormányzati időszakokban, amikor magukat az SZDSZ-nek alávetve liberalista gazdaságpolitikával létrehozták az ország és a nép széles rétegei elszegényedését. Annak kijelentése, hogy céljuk egy erős Magyarország megteremtése, mindig is ez volt, a jövőben is ezért kívánnak tenni, inkább félelmet mint reményt keltő, mert ez nem megújulást, hanem megismétlést ígér.

Ami a „szivárványkoalíciót” illeti, ez a kijelentés valóban jó irányú ígéret, arra utal, hogy nem mennek bele újabb összbaloldali kampányegységbe. Rájöttek, hogy az áprilisi választásokon az MSZP szavazóbázisán jutottak mandátumhoz Bajnai és Gyurcsány összetákolta pártjai, és hogy ebből a fata morgana egységből lekopaszodva és minden korábbi vezetőikkel meghasonolva jöttek ki. Most itt áll egy új gárda, csupa vidékiek (ami jó jel, már Horthy is utalt rá, hogy a

főváros volt a proletárdiktatúra fészke), nekik kell megmenteni a szocializmus évszázados létére, véres terrorista időszakaira emlékeztető pártot.

A demokrácia olyan amilyen

A pártokra alapított demokrácia (pártokrácia) olyan társadalmat alakított ki a történelem folyamán, amelyben állandó a küzdelem mind a természetesen kialakuló, mind a mesterségesen kialakított osztályok között. A társadalmat ilyen elrendezéssel könnyű irányítani, az osztályokat egymás ellen manipulálni. A demokrácia mibenlétének megfogalmazása épp oly sokféle, mint alkalmazása. A kurrens demokrácia az, amit a nemzetközi közvéleményirányítás annak nyilvánít.

Van azonban néhány állandó eleme, mint elsőként felismerhető: a politikai célokra alkalmazott nemzetköziség, ilyen alkalmazásban: internacionalizmus. Minden ami ennek ellenében jelenik meg: „haladásellenes, demokráciaellenes, reakciós”. Francia forradalmi leánykori nevén baloldali. Az internacionalizmus kíméletlen. Ami nem baloldali, annak nincs helye a hatalomban. Ebben a ma uralkodó világfelfogásban mindenféle érvényesülés csak akkor legális, ha baloldali. A nemzetközi szolidaritás baloldaliak között folyamatos történelmi kapcsolódás megfelelő szervezeteken keresztül, évszázadok gyakorlatában. Ilyen szolidaritásra nincs másik példa, felekezetek, vallások, nemzetek feletti összefonódását nem sorolhatjuk ide, mert azok nem hatalompolitikai szereplők, nem céljuk a hatalomért folyó küzdelmekbe beavatkozni. A jobboldaliság csupán a baloldaliság el nem fogadása, a baloldalinak, az egyedülvalónak csak tagadása. A bal a szervezett állandó támadás, a jobb az esetleges, egyedi védekezés.

Elfátyolozott nemzetköziség

Tóbiás József a történelmi baloldal jelszavait idézte, de nem találunk hivatkozást a beszámolóiban a nemzetköziségre. Talán szégyenli? Tartalmatlan programbeszédében a régi jelszavakat megtoldotta a hazafisággal. Nem emlegette a nemzetköziség eszméjét, talán a „testvériség” helyébe emelt „szolidaritás” szóval utalt rá szégyenlősen. Idézzük vissza: „A szerződés az egyenlőség eszményéből fakad, része a szabadság, a hazafiság, valamint a szolidaritás”. Egy kis pápai áldást is odasuttantott.

Nagy jelentőségű a háromtagú szabadkőműves jelszó kiegészítése a hazafiság szólamával. De ma született bárány agyú legyen az, aki elhiszi ennek a cserének az őszinteségét, ami most megnyilatkozik a szocialisták részéről. Ma már nyilvánvaló lehet mindenki számára, hogy akik a szocializmus nevében szólalnak meg, azok kétszáz éve butítják a világ proletárjait azzal a hazugsággal, hogy érdekeikért harcolnak. De ebben a két évszázadban ennyire még nem lepleződtek le, mint az új évezred első évtizedében Magyarországon azért, hogy mindenféle szocialista párt és szervezet a kizsákmányoló kapitalisták szolgálatába állt. És most ilyen silány, hazug képmutatással akarják átverni a kiábrándult egykori szavazóikat, hogy íme megjöttek a nemzeti kommunisták.

Node, talán az is jelent valamit, hogy az MSZP új vezetői elhatárolódtak a liberálisoktól, igaz, már csak azután, hogy felkarolták a bukott SZDSZ-es maradványt az idei választásokra azzal az elképzeléssel, hogy az egységes baloldal legyőzi a Fideszt. Most jött rá Mesterházy, hogy „a pártnak össze kell zárnia, mert Magyarországon egy baloldali párt van, és ez az MSZP, így közös felelősség megőrizni és megerősíteni.” Közös felelősség – kivel? Ma már a kommunistáknak sem kell az MSZP. Hallgassuk csak meg a Kommunista.net/deakandras írását:

„A neoliberais és általában az álliberális tézisek a szegénységet szükséges statisztikai adatnak

tartják. Náluk szó se lehet semmilyen állami szerepvállalásról, sőt a legszélsőségesebb neoliberális próféták éppen fordított módon, azt szeretnék, ha az üzlet és a verseny lenne az, amely az állam életét irányítaná, nem pedig fordítva. Ők és a klasszikus bakterállamos próféták úgy gondolkodnak, hogy semmibe ne szójon bele az állam a törvényesség betartatásának jogát leszámítva, így mindenki igenis önmagáról gondoskodjon – aki nem tud, az így járt. De hogy miért járt így, az már mellékes dolog. Ennél fogva az ultraliberális gondolatok frontemberei határozottan ellenzik például a szociális védőhálót és a gondoskodó államot, hazánkban pedig még az érdekképviselésen alapuló kétkamarás parlamentarizmust is. Vetélytársról se az állam, se munkásmozgalmárok személyében szó sem lehet. Ja és az emberi jóindulat se mindig számít. Az üzlet és a versenyszellem annál inkább.”

De hát az MSZMP-ből kifattyazott MSZP mindeddig ezt a neoliberális kifosztórendszert szolgálta ki, és együtt tették tönkre az országot. Most, hogy saját szavazóik is meglátták a hazaárulást, és elfordultak tőlük, rájöttek, hogy eltértek a baloldali gyökerektől.

Erről írta Máté T. Gyula az alábbiakat:

„Gőgös Zoltán ellenjelölt nélküli küzdelemre kárhoztatott elnökhelyettes a kongresszusra érkezve mondta: »Az MSZP-nek a következő egy évben újra rá kell találnia az emberekre, és vissza kell térnie baloldali gyökereihez.« S a nagyszerű párt nagyszerű kongresszusán senki sem kérdezi meg: – Gőgös úrelvtárs, az most tényleg milyen lesz? Mert az eddigi években ezt miért is nem tették, például Gőgös úrelvtárs vidékfejlesztési államtitkárként? Akkor nem járt emberfélék felé, akikre rá lehetett találni? Világos, ilyeneket macerás a vidéken találni... A baloldali gyökerek meg? Őket, azokat nem kellene pontosítani? Kun Béla, Rákosi, Kádár vagy ki? Az MSZP tagságát belekényszerítették egy mítoszba, amelyben Che Guevarától Aczél Györgyig, az antifasizmustól a globalizációig benne van minden és mindenki, de lényege mindössze egy dolog: csak ússzuk meg és utáljuk Orbánt. Ja, s közben keresni is kellene a bulin. Lehetőség szerint sokat, csak nekünk, mert mi annyira szeretjük a kisembereket, hogy hej!”

Megszabadult a párt a „nagy öregektől” is, akik vállukra vették és cipelték húsz éven át a szavazói támogatást soha fel nem mutatott SZDSZ-t, a tisztújítási kongresszuson Kovács László, Szekeres Imre, Lendvai Ildikó és Juhász Ferenc hiába illegették magukat, a küldöttek nem értékelték a nagy idők nagy szereplőit.

Most a községi választásokra készülnek. Községi választások – mi köze ehhez a pártoknak? A községeket nem politikailag kell vezetni, hanem gazdaságilag, kulturálisan, szociálisan. Ezekre a feladatokra szakképzett emberek kellene, nem politikusok. **Csapó Endre**